er en nem Titel, som den ærede Landstingsmand anførte. Jeg skal ikke paa dette Omraade stille Ændringsforslag, jeg paataler kun, at man kritiserer og saa ikke har rent Brød i sin egen Pose.

Sigvald Olsen: Det undrede mig noget, at den højtærede Minister tog Ordet for og gjorde Henstilling til dette Ting om, at Lovforslaget skulde undergaa en Ændring fra 6 Kr. 85 Øre pr. Hektoliter til 7 Kr., med andre Ord, at Forslaget igen skulde sendes op til Landstinget, thi jeg har haft Lejlighed til at se den højtærede Ministers Udtalelser under denne Sags Behandling i Landstinget, og det fremgaar deraf, at han under Diskussionen deroppe aldeles ikke har lagt Vægt paa, om Skatten blev 6 Kr. 85 Øre eller 7 Kr. pr. Hektoliter. Jeg henviser ærede Medlemmer til Landstingets Behandling af denne Sag og skal kort citere Ministerens Udtalelse, den staar i Landstingstidende Sp. 144: „For Statskassen kunne de 133,000 Kr. ikke spille nogen Rolle, omendskønt Statskassen selvfølgelig med Glæde tager imod smaa Bidrag, men det er kun af *Nemhedshensyn*, at Afrundingen er foreslaaet. Hvis det høje Ting mener, at Afrundingen er overflødig eller skadelig, er der fra Finansministeriets Side intet til Hinder for at blive staaende ved 6 Kr. 85 Øre, det er jo ikke noget Principspørgsmaal, der her er Tale om.“

Efter at vi nu have faaet Sagen herned, troede jeg, at da Landstinget har fastholdt de 6 Kr. 85 Øre, og Finansministeriet, efter Finansministerens Udtalelse, har erkendt, at der ikke laa noget Princip deri, og at han meget godt kunde gaa med til det, som Landstinget ønskede og har vedtaget, blev der neppe nogen videre Diskussion om den Sag hernede, men at dermed var Sagen afgjort, fordi Landstinget i og for sig ikke her har gjort noget, som den højtærede Finansminister ikke kunde gaa med til. Af Flertalsordførerens Udtalelser fremgaar det imidlertid, at man i Flertallet hernede har ment, at Finansministeren ikke har udtalt sig saaledes, som Flertallet i denne Sal kunde ønske, og at man derfor nu vil presse dette Forslag op til en fortsat Behandling i det andet Ting og eventuelt vel ogsaa vil have denne Sag til Fællesudvalgsbehandling. Det forekommer mig, at da det er saadan en Bagatel, det her drejer sig om, og da det af Hensyn til Bryggerierne med Hensyn til eventuelle Ændringer af Fustager kunde være formaalstjenligt, om dette Lovforslag kunde blive færdigt saa hurtig som muligt, havde det været i de forskellige Parters Interesse, om den højtærede Finansminister her i Dag havde indtaget et andet Standpunkt, end Tilfældet er.

Jeg gaar nemlig ud fra, at ifald han havde fastholdt sit Standpunkt fra Landstinget: at det ikke havde nogen principiel Betydning, og at Finansministeriet godt kunde gaa med til de 6 Kr. 85 Øre pr. Hektoliter, saa vilde ogsaa Flertallet hernede have fulgt deres egen Regering.

Der er jo af den ærede Ordfører gjort gældende, at Brændevinsskatten i sin Tid blev forhøjet fra 18 til 19 Øre; men han glemmer, at der jo er en væsentlig Forskel mellem Ølskatten og Brændevinsskatten. Vi have jo en i Forhold meget høj Ølskat herhjemme. Saa vidt jeg erindrer, er der kun et Par af de tropiske Lande, der have den større, ellers have vi den største Ølskat, der eksisterer, og der er derfor ingen Grund til at drage en Sammenligning med, hvad der skete ved Brændevinsskattens Forhøjelse ved Toldloven fra 18 til 19 Øre, idet dette jo kun vil komme tll at betyde ca. 2 Kr. eller 1 Kr. 90 Øre pr. Hektoliter, hvorimod der her er Tale om en Skat paa Øl af 6 Kr. 85 Øre.

Naar der saa bliver sagt, at Spillerummet er ogsaa forhøjet, og at det vil komme Bryggerierne til gode, tager den ærede Ordfører ogsaa der fejl. Denne Forøgelse af Spillerummet fra 5,88 til 6 pCt. er ikke noget, der kommer Bryggerierne til gode. Den ærede Ordfører kan læse i Behandlingen af Ølskatloven, da den første Gang blev vedtagen her i 1891, at naar man gik med til denne Afrunding, var det af Hensyn til Bryggeriernes Indsigelser og Henstillinger, fordi de den Gang havde en stor Del kostbar Emballage liggende, som det vilde medføre overordentlig store Tab at forandre, og da Ølskatten blev sat saa højt, var Lovgivningsfaktorerne af den Mening, at dette Spillerum kunde man godt give. Men det har udviklet sig saaledes, at i Stedet for, at en Tønde Øl jo ifølge vore Regnelærebøger skulde være 136 Potter, og Bryggerierne som Følge deraf heller ikke ere pligtige til at levere mere, have Kunderne Tid efter anden i Kraft af Konkurrencen formaaet Bryggerierne til at levere 144 Potter pure uden nogen Stigning i Produktets Pris, og det vil ogsaa finde Sted her. Bryggerierne ville derfor heller ikke her i Længden komme til at